Världshandel med slavar
12,5 miljoner

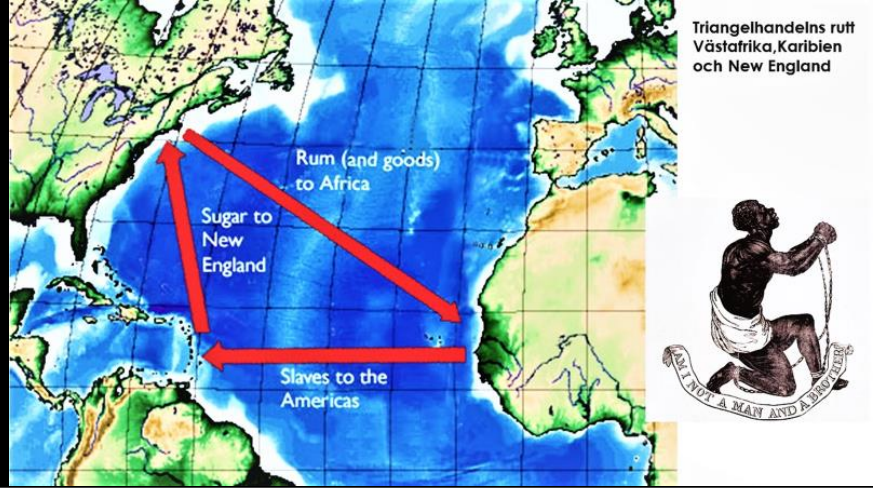

Dansk andel

1 %

Svensk andel

0,1 %

På 1600-talet bröts monopolet ned av holländare, engelsmän, fransmän, danskar, svenskar och tyskar. Den ena nationen efter den andra skaffade sig amerikanska kolonier, anlade plantager och började importera slavar. När den transatlantiska slavhandeln blomstrade som mest under andra hälften av 1600-talet och under hela 1700-talet ingick den som vital komponent i den så kallade triangelhandeln. Systemet kan ritas in på en världskarta i form av en trekant med Atlanten i mitten. I ena hörnet av triangeln låg Europa, med slavhandlarnas kapital och hemmabaser. I andra hörnet låg Afrika, där den mänskliga arbetskraften köptes av européerna. I tredje hörnet låg Amerika, där slavarna sattes i arbete och producerade den rikedom som gjorde det möjligt för européerna att köpa ännu fler slavar. 12,5 miljoner slavar/personer blev offer.

Andel av Världshandel med slavar

Danmark: 1 %
Sverige: 0,1 %

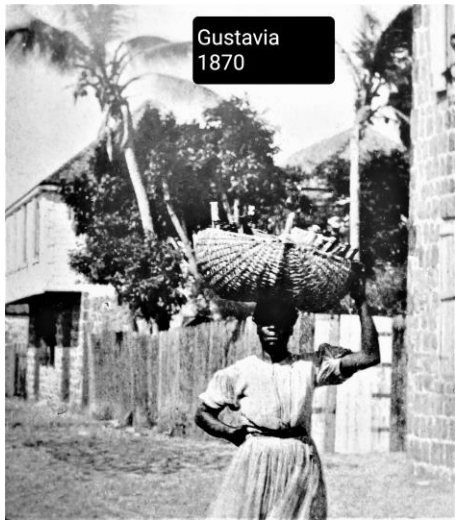

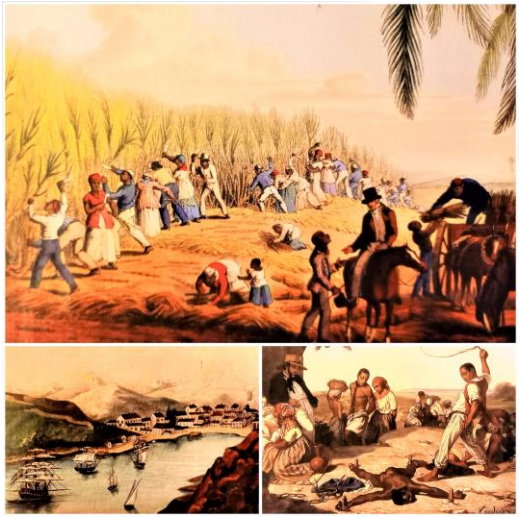

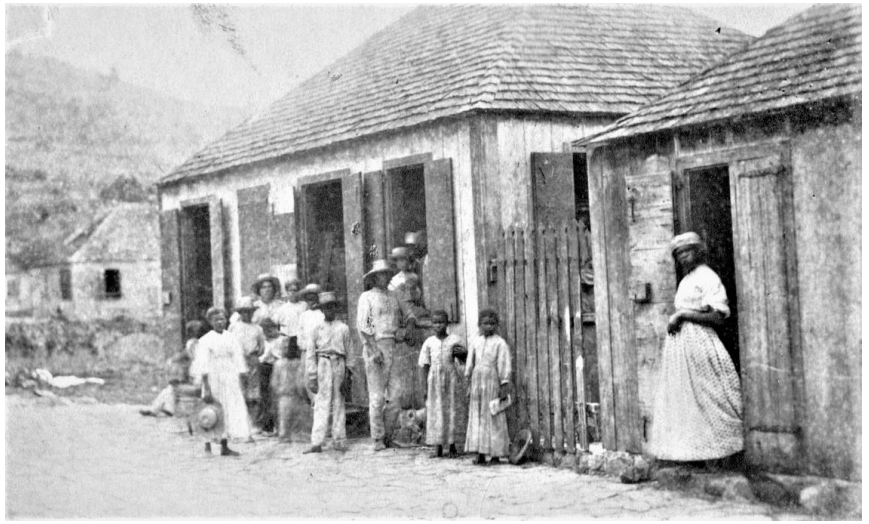

Triangelhandelns rutt Västafrika,Karibien och New England

SLAVHANDEL TOTALT

12-20 MILJONER PERS.

Globala omfattningen av slavhandeln 12 – 20 miljoner pers.

Sammanlagt beräknas runt 12 miljoner slavar ha förts över Atlanten mellan 1525 och 1867. Cirka 88 % av slavarna överlevde resan över havet. Enligt ett amerikanskt forskningsprojekt som kartlagt transporterna mellan 1501 och 1866 beräknas de främsta slavtransportörländerna vara Portugal / Brasilien (5,9 miljoner slavar), Storbritannien (3,3 miljoner), Frankrike (1,4 miljoner), Nederländerna (0,6 miljoner), Spanien / Uruguay (1 miljon) och USA (0,3 miljoner). Slavarna fördes framför allt till Karibien och Sydamerika, endast en mindre del hamnade i USA. Den andel atlantiska slavar som fördes till USA har beräknats till cirka 4 procent. Eftersom så mycket av slavhandeln sköttes privat och illegalt har forskare haft svårigheter att fastställa hur många slavar som fraktats och exakt vilka länder som stod bakom enskilda transporter. Olika forskare uppskattar att totalt mellan 12 och 20 miljoner slavar omfattades av den transatlantiska slavhandeln.

1847 – De sista svenska slavarna på Saint-Barthélemy friköps.

Den nutida hamnen i Gustavia, huvudorten på ön Saint-Barthélemy, en ö som svenska kronan förvaltade 1784-1878.

En proposition om avskaffande av slaveriet skrevs 1844. Slavstatusen för de befintliga slavarna på ön avskaffades till sist den 9 oktober 1847 under guvernör James Haarlef Haasum. Svenska staten friköpte de återstående slavarna; enligt uppgift 523 människor till priset av 80 riksdaler för per person.

Svensk slavhandel

Svensk slavhandel bedrevs framför allt under tre perioder; först under vikingatid och äldre medeltid, sedan en period under stormaktstiden 1650–1663, till sist en period under och efter den gustavianska tiden, från 1784 till 1847. Slaveri och slavhandel förbjöds i Sverige år 1335. Svenska skepp utanför det egentliga Sverige deltog från 1600-talet och framåt i den transatlantiska slavhandeln. I praktiken legaliserades slavhandel utanför Sveriges gränser när Sverige skaffade sig handelsstationer i Afrika (Cabo Corso) år 1650 samt i Karibien (Svenska S:t Barthélemy) år 1784. Sverige höll även avtal med England och Nederländerna angående slavhandel, och några svenska fartyg deltog i triangelhandeln. Mellan 1784 och 1878, ägde den svenska kronan ön Saint-Barthélemy i Karibien där slaveri förekom.

År 1784 köpte Gustav III ön

År 1784 köpte Gustav III den lilla västindiska ön Saint-Barthélemy av Frankrike. Ön, som är ungefär lika stor som Gotska sandön, hade redan koloniserats av fransmännen. I den nya kolonin bedrevs svensk och internationell slavimport och handel med slavar från Afrika. Enligt kartläggningar av den transatlantiska slavhandeln utgjorde Saint-Barthélemy aldrig någon av de större slavhamnarna inom den transatlantiska slavhandeln. Vid den tiden hade Frankrike problem med att transportera de slavar som behövdes för kolonierna i området. Sverige skulle kunna försöka att exportera ett bestämt antal slavar till de franska kolonierna i området varje år. Saint-Barthélemy saknade förutsättningar för jordbruk, men ön hade förutsättningar för en naturlig hamn. För att få köpet av ön att gå runt, var det nödvändigt att inrikta den på handel. Den svenska generalkonsuln i den franska staden L'Orient, Simon Bérard rekommenderade att ön skulle göras till ett frihandelsområde.

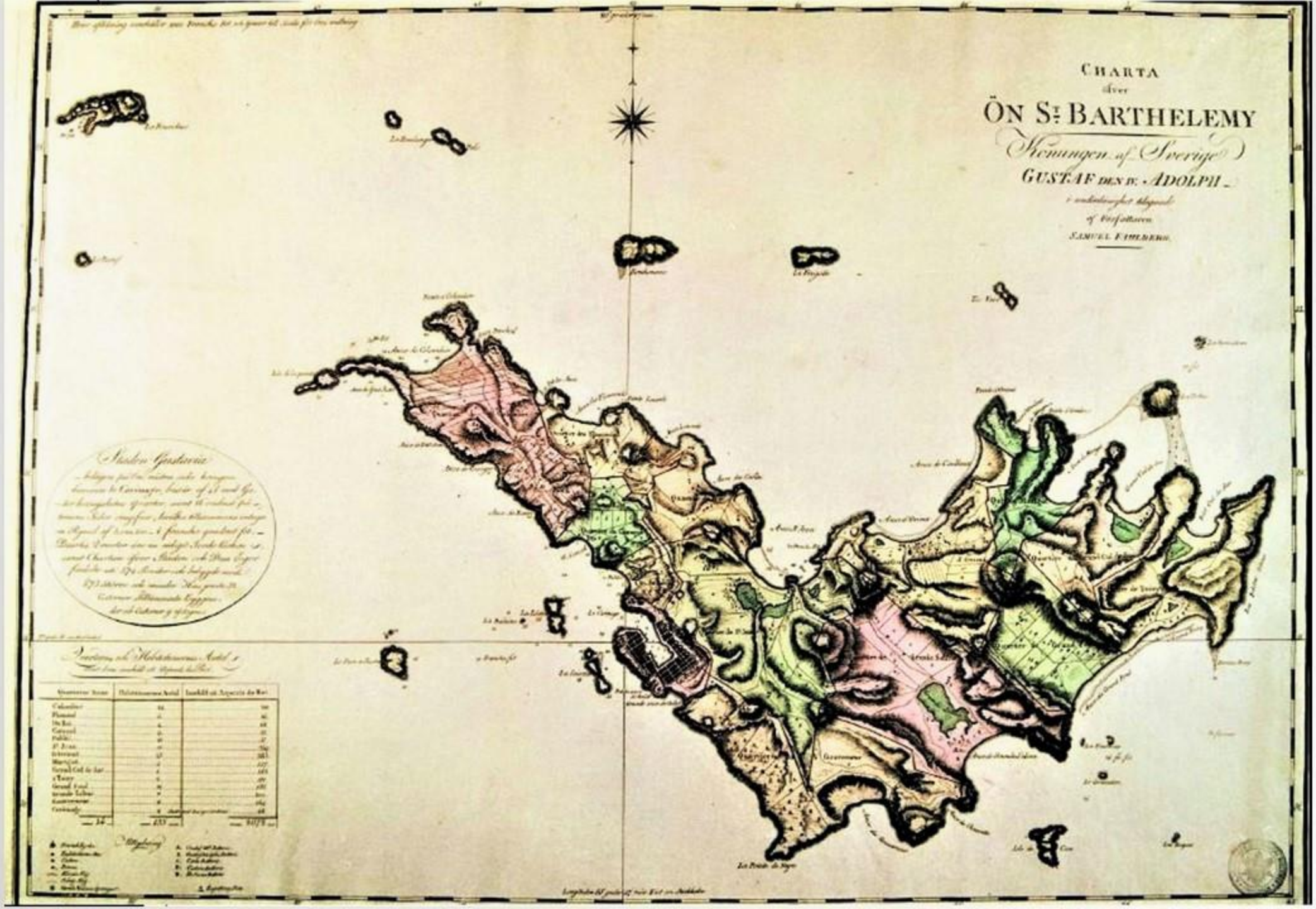
CHARTA
öfver
ÖN S:t BARTHELEMY
Konungen af Sverige
GUSTAF DEN IV. ADOLPH
SAMUEL FAHLBERG

På S:t Barthélemy talades engelska och franska, endast några procent av öns befolkning var svensk. På ön användes aldrig svensk valuta. Tidningarna som publicerades på ön var engelska och franska. Öns lagar skrevs på franska eller engelska. Alla afrikaner på ön var inte slavar, år 1819 bodde 4 587 personer på ön, av dessa var 2 849 färgade och av dessa var 2 033 registrerade som slavar, alltså cirka 71 procent.

Teckning som sägs visa hur slavar lastades på ett brittiskt slavskepp. Teckningen publicerades av den svenske slaverimotståndaren Carl Bernard Wadström år 1794. Under lite mer än ett år, mellan 19 mars 1801 och 10 juli 1802, befann sig Saint Barthélemy utanför svenskt styre. Då var det engelsmännen som hade hand om ön, till följd av Napoleonkrigen.

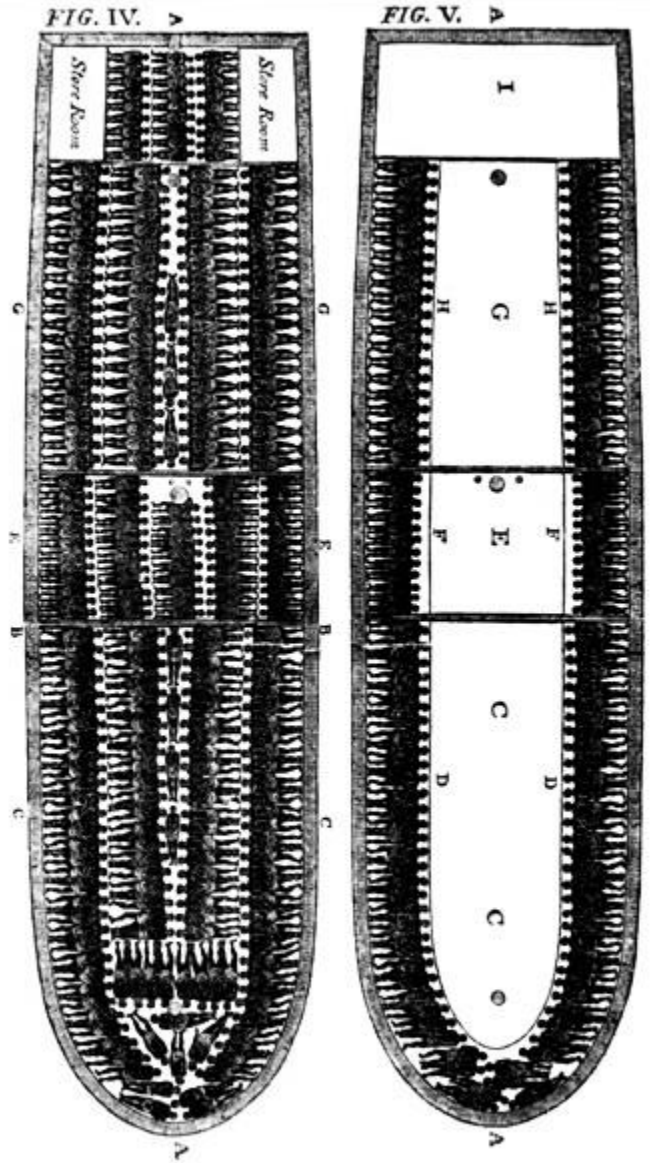

SVENSK SLAVHANDEL

Slavhandeln började avskaffas inom Sveriges utomeuropeiska besittningar från år 1813. Därefter följde successiva lagskärpningar mot slavhandel och slaveri tills de sista återstående slavarna, totalt 595 personer, friköptes den 9 oktober 1847. Mellan 10 och 50 transporter genomförda av svenskregistrerade skepp är kända, beroende på källa och definition, det vill säga mellan 0,02 procent och 0,1 procent av de transatlantiska slavtransporterna. Sverige var en aktör som andra på området om än i mindre skala än huvudaktörerna Portugal / Brasilien, Storbritannien, Frankrike, Spanien / Uruguay, Nederländerna, USA och Danmark. Sverige spelade även en viktig indirekt roll som huvudexportör till de brittiska slavhandelsstäderna av det så kallade voyage-järn som användes som valuta när slavar köptes.

Svenska slavhandelns omfattning

Enligt den svenska regeringen förekom cirka 50 svenska slavskeppstransporter mellan 1600- och 1800-talet. I jämförelse har forskare vid Emory University identifierat totalt 34 941 slavtransporter över Atlanten i den hittills mest detaljerade kartläggningen av handeln. I denna databas finns tio stycken resor där skeppet är registrerat som svenskt. Vid fyra av dessa resor finns en registrering om att skeppet är konstruerat i Sverige. Om 50 stycken slavtransporter genomfördes av svenska skepp, så utgjorde därmed de svenska slavtransporterna 0,14 % av samtliga transporter. Om 10 stycken slavtransporter utfördes av svenska skepp, utgjorde de svenska transporterna 0,2 promille av samtliga slavtransporter. Andelen slavtransporter som utfördes av Sverige är så liten att den inte redovisas separat i forskningsprojektets egna sammanställningar över den transatlantiska slavhandeln.

LAGAR

Enligt Sjöhistoriska museet blev lagarna inte mildare med åren, vilket samtida beskrivningar av piskningar gett uttryck för: "...varje slag smäller som ett pistolskott och stora skinn- samt köttstycken följa ofta med ifrån kroppen." Lagarna för slavar skrevs av guvernören Pehr Herman von Rosenstein år 1787 och var menade att kuva dessa även med hjälp av piskning, halsjärn och brännmärkning. Upp till 29 piskrapp fick delas ut av slavägaren själv, men straff därutöver var bödelns uppgift. Gravida kvinnor skulle piskas liggande på marken med en grop utgrävd för magen. Straffet för slavar som slog tillbaks mot sin ägare eller dennes familj var döden.

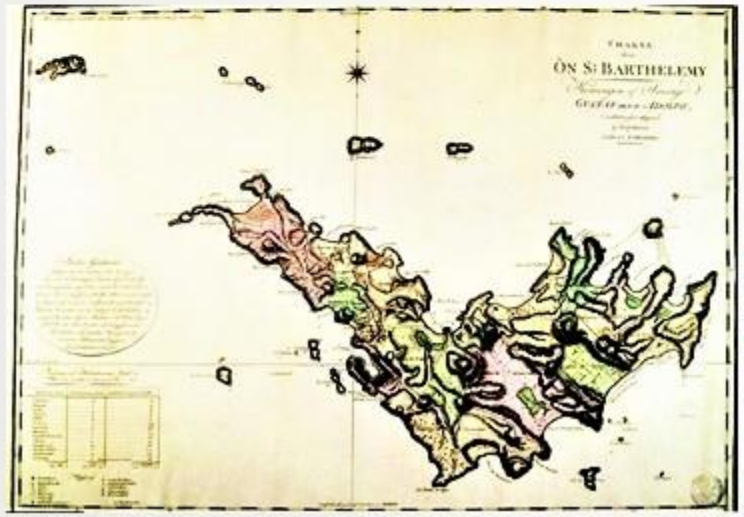

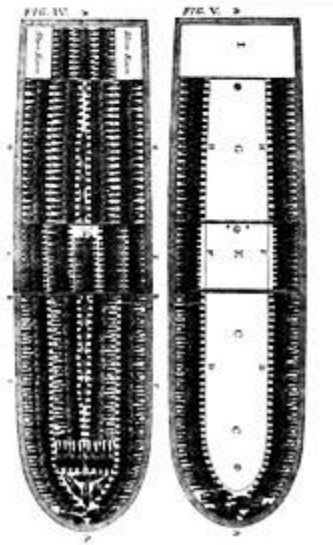

Dansk slavhandel på St. Thomas
1 % av den totala i Världen

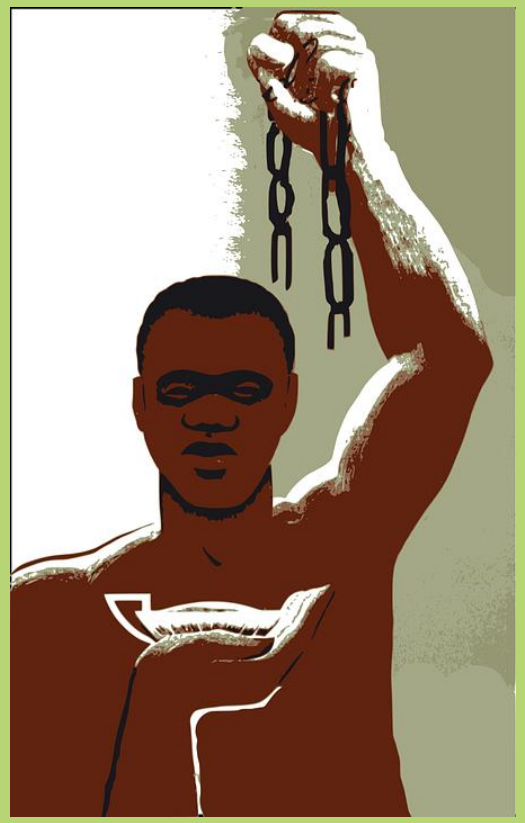

Danish West Indies

Danish West India Company traded slaves, aprox 100 000 slaves.

300 travels and 96 100 imported slaves from Africa to Danish West India year 1674 - 1802

Annual export of slaves from West Africa Year 1761 – 1810 (estimated)

Country	Annual average	Total slaves
Britain	27 700	1 385 300 (exact: 1 529 180 (1761-1807)
France	10 900	546 500
Portugal	20 200	1 010 400
Netherlands	3 500	173 600
Denmark	1 100	56 800
U.S.A.	3 300	166 900

Philip D. Curtin

Schimmelmann's Copenhagen Palace

The Danish West Indies (Danish: Dansk Vestindien) or Danish Antilles was a Danish colony in the Caribbean, consisting of the islands of Saint Thomas with 32 square miles (83 km2); Saint John with 19 square miles (49 km2); and Saint Croix with 84 square miles (220 km2). The Danish West India Guinea Company annexed the uninhabited island of Saint Thomas in 1672 and St. John in 1675. In 1733, Saint Croix was purchased from the French West India Company. When the Danish company went bankrupt in 1755, the King of Denmark-Norway assumed direct control of the three islands. Britain occupied the Danish West Indies in 1801–1802 and 1807–1815, during the Napoleonic Wars.

St. Thomas had a population of 12,800 people and had sugar and cotton as its chief exports. St. Thomas city was the capital of the island, then a free port, and the chief station of the steam-packets between Southampton, in England, and the West Indies.
St. John had a population of about 2,600 people.
St. Croix, though inferior to St. Thomas in commerce, was of greater importance in extent and fertility, with 25,600 people,

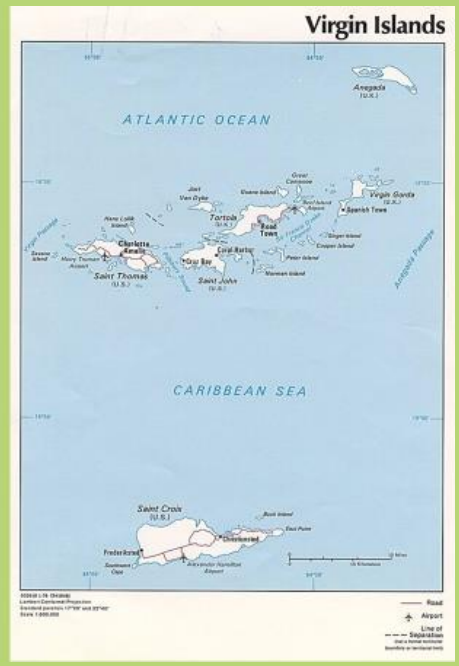

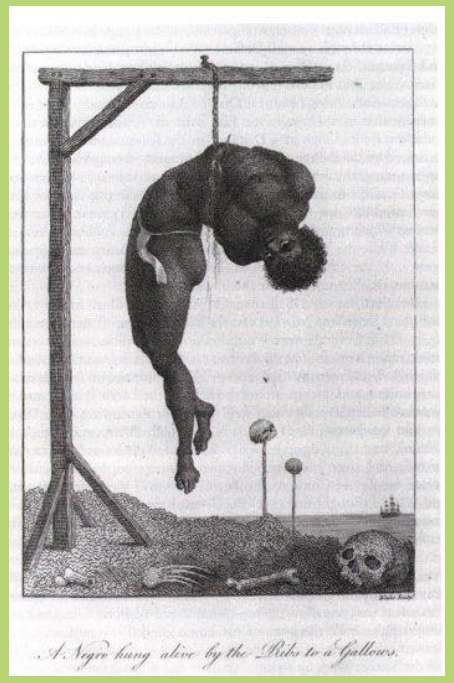

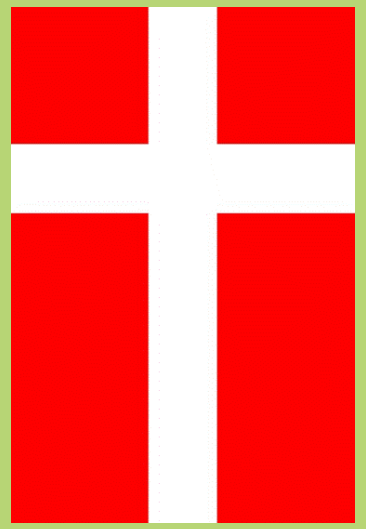

Jørgen Iversen Dyppel, a successful trader on Saint Christopher, was made governor and the king provided convicts from his jails and two vessels for the establishment of the colony, the yacht Den forgyldte Krone and the frigate Færøe. Den forgyldte Krone was ordered to run ahead and wait but ended up returning to Denmark after the Færøe under Capt. Zacharias Hansen Bang was delayed for repairs in Bergen. The Færøe completed her mission alone, establishing a settlement on St. Thomas on May 25, 1672. From an original contingent of 190 – 12 officials, 116 company "employees" (indentured servants), and 62 felons and former prostitutes – only 104 remained, 9 having escaped and 77 having died in transit. Another 75 died within the first year, leaving only 29 to carry on the colony.

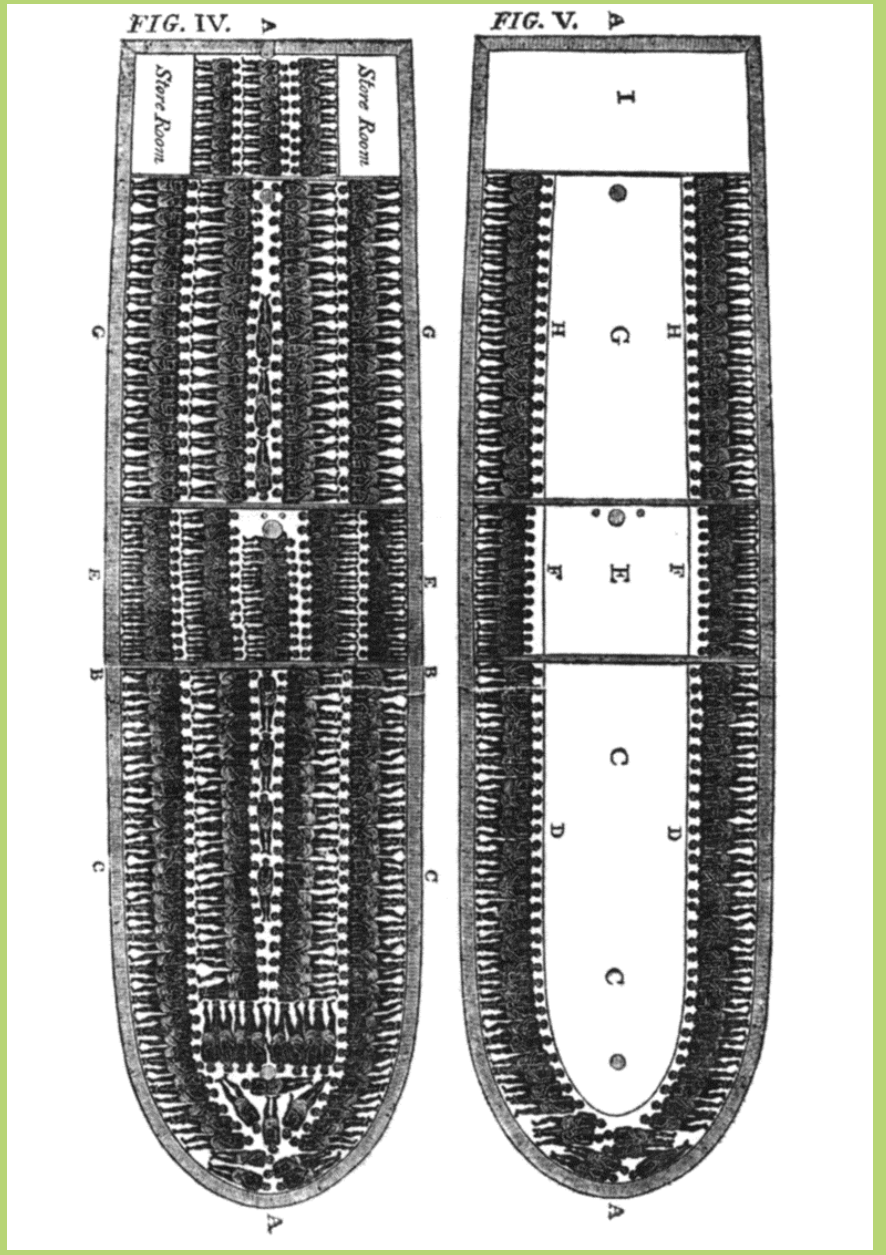

St. Thomas had a population of 12,800 people and had sugar and cotton as its chief exports. St. Thomas city was the capital of the island, then a free port, and the chief station of the steam-packets between Southampton, in England, and the West Indies.
St. John had a population of about 2,600 people.
St. Croix, though inferior to St. Thomas in commerce, was of greater importance in extent and fertility, with 25,600 people,

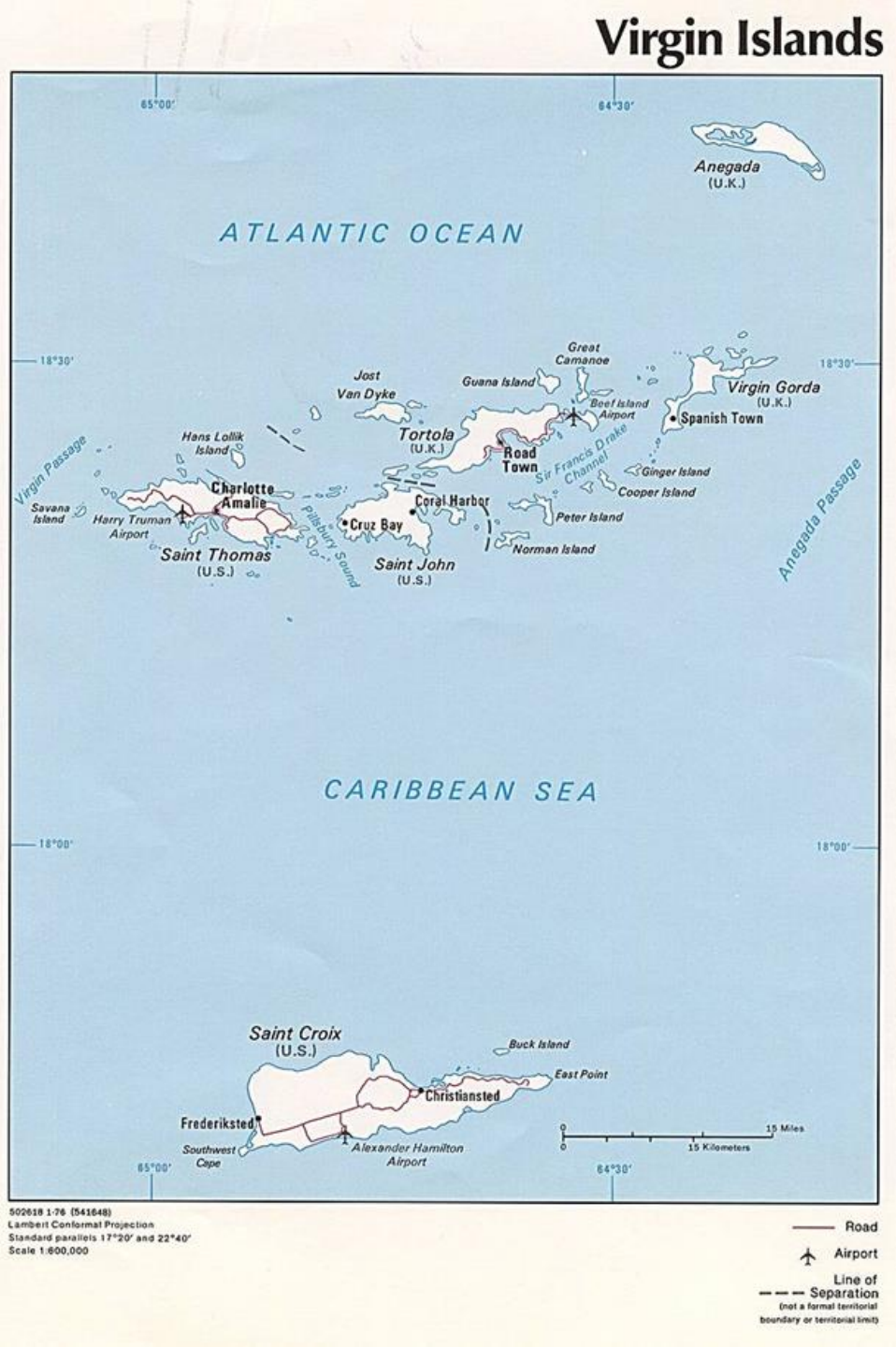

Fort Frederik in Frederiksted on the island Sanint Croix.

Mortalety year 1778 – 1787, and 14 travels

Slaves total	dead in Africa/on ship	dead on St. Croix
5 649	773 (83 %)	158 (17 %)

16 % mortalety

Constitution Hill, the Schimmelmann family's plantation on St. Croix

When Denmark abolished slavery in 1848, many plantation owners wanted full reimbursement on the grounds that their assets were damaged by the loss of the slaves, and by the fact that they would have to pay for labor in the future. The Danish government paid fifty dollars for every slave the plantation owners had owned and recognized that the slaves' release had caused a financial loss for the owners. However, the lives of the former slaves changed very little. Most were simply hired at the plantations where they had previously worked and were offered one-year contracts, a small hut, a little land and some money as part of a sharecropping system. However, as employees, former slaves were not the plantation owners' responsibility and did not receive food or care from their employers.

Ernst Heinrich von Schimmelmann (4 December 1747 – 9 February 1831) was a German-Danish politician, businessman and patron of the arts. His father was Heinrich Carl von Schimmelmann.

He contributed to the abolition of slave trade in Denmark by showing in a report, how Danish slave trade was inhumane and led to deficits. In the report, he also accounted for how better treatment of slaves in the Danish West Indies could reduce the large child mortality, which each year substantially reduced the slave population. Schimmelmann was not against slavery, but rather the ghastly Atlantic slave trade. Ernst Heinrich von Schimmelmann was a slave owner himself, owning a large sugar plantation on the island Saint Croix and being a shareholder in a company that transported slaves from the Gold Coast. He has been formally portrayed with his Negro slave in Copenhagen, where his family held several slaves.

As Minister of Finance, Schimmelmann's work to stop slave trade was started in 1792. Previously there had been no restrictions to trade, and as a compensation, he introduced government-subsidized loans for purchasing slaves prior to the ban. The Schimmelmann family became the richest family in Denmark in the 18th century largely due to the sugar trade with the West Indies, and dominated the economic life in Denmark.

Wealth from Slavetrade

Copenhagen

Schimmelmann Mansion

Wealth from Slavetrade Lindenborg Denmark

Heinrich Carl Schimmelmanns

On 17 January 1917, according to the Treaty of the Danish West Indies, the Danish government sold the islands to the United States for $25 million ($478 million in current prices), when the United States and Denmark exchanged their respective treaty ratifications. Danish administration ended on 31 March 1917, when the United States took formal possession of the territory and renamed it the United States Virgin Islands.

The United States had been interested in the islands since at least the 1860s. The United States finally acted in 1917 because of the islands' strategic position near the approach to the Panama Canal and because of a fear that Germany might seize them to use as U-boat bases during World War I.

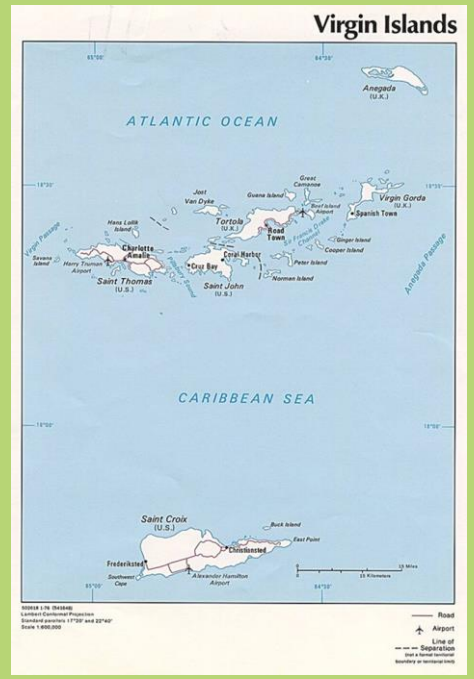

Databaser att söka i om danska slavar

USA, Jungfruöarna, St. Croix, skattelängder för plantager och invånare, 1772-1821

Den här databasen innehåller skattelängder för plantager och invånare på ön St. Croix i Danska västindien (idag de amerikanska Jungfruöarna) för åren 1772 till 1821. Dessa register har ännu inte registrerats. Detta betyder att det inte går att använda namn för att söka i databasen. Du kan emellertid titta på bilderna med hjälp av länkar.

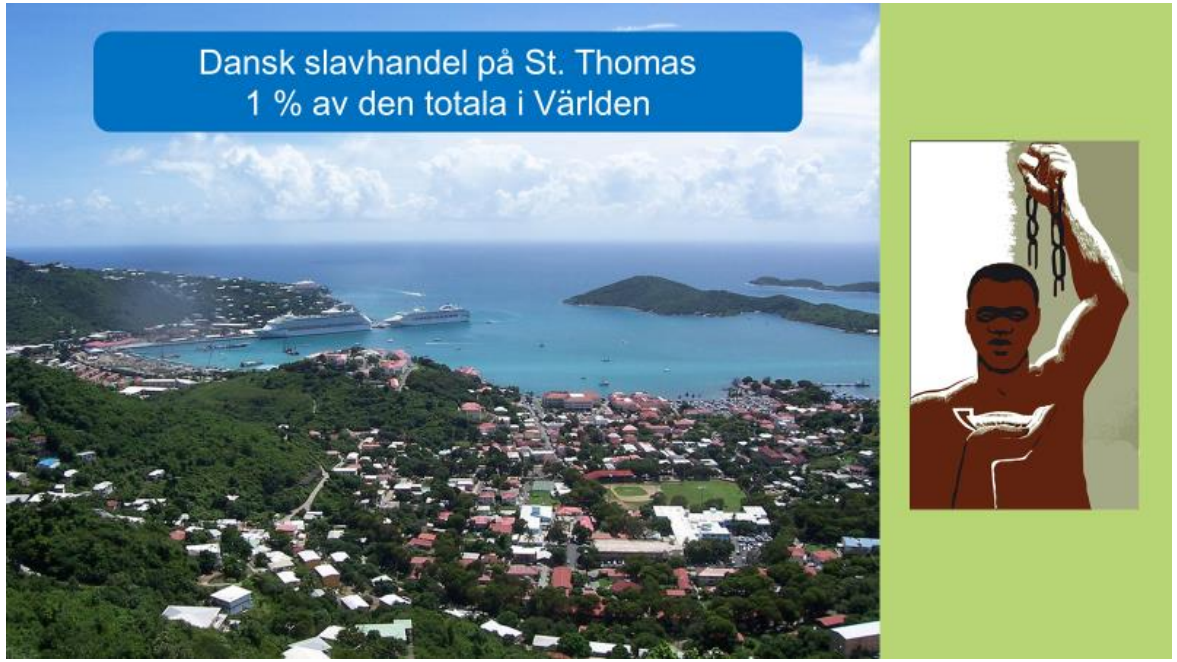

Tidsperioden mellan 1730 och 1770 sammanfaller med den transatlantiska slavhandelns markanta uppsving, intimt sammankopplat med plantagejordbrukets expansion och det ökade behovet av slavarbetskraft. Enligt uppskattningar utifrån slavhandelsdatabasen (se nedan) så ökade den sammanlagda slavexporten från knappt 400 000 slavar per årtionde under perioden 1701–1710 till nästan 600 000 under tioårsperioden 1731–1740 för att ytterligare öka till över 800 000 slavar per årtionde under perioden 1761–1770.
För övrigt uppskattas den sammanlagda mängden för slavimporten i databasen till 12,5 miljoner människor, av vilka den danska andelen utgjorde 1 procent. Den svenska motsvarade 0,1 %.

Danish West Indies

Danish West India Company traded slaves, aprox 100 000 slaves.

Dansk

och

Svensk

Slavhandel

1847 – De sista svenska slavarna på Saint-Barthélemy friköps.

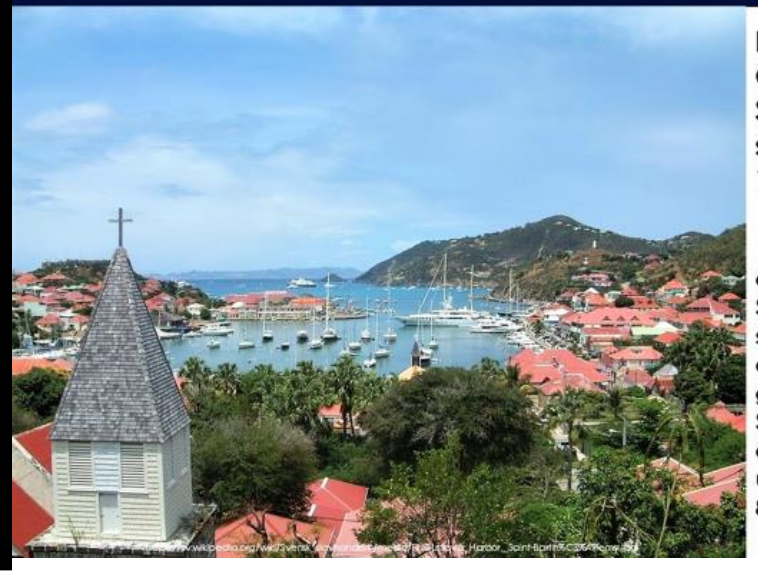

Den nutida hamnen i Gustavia, huvudorten på ön Saint-Barthélemy, en ö som svenska kronan förvaltade 1784-1878.

En proposition om avskaffande av slaveriet skrevs 1844. Slavstatusen för de befintliga slavarna på ön avskaffades till sist den 9 oktober 1847 under guvernör James Haarlef Haasum. Svenska staten friköpte de återstående slavarna; enligt uppgift 523 människor till priset av 80 riksdaler för per person.